

KILDEHENVISNINGER

Forkertelser: DN-Dīgha Nikāya
 MN-Majjhima Nikāya
 SN-Saṃyutta Nikāya
 AN-Aṅguttara Nikāya

<i>Del</i>	<i>Side</i>	<i>Linje</i>	<i>Kilde</i>
BUDDHA			
Kapitel 1			
1	2	1	Forskellige sutta
	5	1	AN 3-38, Sukhumālā-sutta
	5	12	MN 3-26, Ariyapariyesana-sutta
	5	24	Forskellige sutta
	7	1	MN 9-85, Bodhirājakumāra-sutta
	7	6	Forskellige Sutta
	7	13	Sutta-nipāta 3-2, Padhāna-sutta
	7	20	Forskellige Sutta
	8	11	Vinaya, Mahāvagga 1
	9	12	DN 16, Mahāparinibbāna-sutta
2	10	15	DN 16, Mahāparinibbāna-sutta
	11	9	Parinibbāna-sutta
	13	9	Parinibbāna-sutta
	13	14	DN 16, Mahāparinibbāna-sutta
Kapitel 2			
1			Amitāyur-dhyāna &
	15	1	Vimalakīrti-nirdeśa sūtra

<i>Del</i>	<i>Side</i>	<i>Linje</i>	<i>Kilde</i>
	15	5	Śūramgama-sūtra
	15	9	Vimalakīrti-nirdeśa Mahāparinirvāṇa sūtra
	16	6	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 16
	17	1	Mahāyāna-Jakata-cittabhūmi-parīkṣa sūtra
	17	8	Mahāparinirvāṇa-sūtra
2	19	1	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 3
	20	1	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 4
	21	15	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 5
3	22	18	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 16
 Kapitel 3			
1	25	1	Avataṃsaka-sūtra 5
	26	5	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	26	11	Avataṃsaka-sūtra
	26	19	Suvarṇaprabhāsottamarāja-sūtra 3
2	29	6	Avataṃsaka-sūtra
	29	12	Avataṃsaka-sūtra 34, Gaṇḍavyūha
	29	16	Mindre Sukhāvativyūha-sūtra
	29	22	Avataṃsaka-sūtra
	30	5	SN 35-5
	30	9	Mahāparinirvāṇa-sūtra
3	32	10	MN 8-77, Mahāsakulūdayi-sutta
	33	5	Mahāparinirvāṇa-sūtra

<i>Del</i>	<i>Side</i>	<i>Linje</i>	<i>Kilde</i>
	33	15	Laṅkāvatāra-sūtra
	34	4	Avatamsaka-sūtra 32
	34	17	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 25
	35	1	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	35	14	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 2
	35	19	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 2
DHARMA			
Kapitel 1			
1	38	1	Vinaya, Mahāvagga 1-6 & SN 56-11-12, Dhammacakrapravartana-sutta
	39	13	Itivuttaka 103
	40	4	MN 2, Sabbāsava-sutta
	40	10	Toogfyrredeles sūtraen 18
	41	3	Śrīmālādevīsimhanāda-sūtra
3	42	17	Avatamsaka-sūtra 22, Daśabhūmika
Kapitel 2			
1	46	1	MN 4-35, Cūlasaccaka-sutta
	48	7	AN 5-49, Rajah-muṇḍa-sutta
	48	15	AN 4-185, Samaṇa-sutta
	49	3	AN 3-134, Uppāda-sutta
2	49	10	Laṅkāvatāra-sūtra
	49	13	Avatamsaka-sūtra 2
	50	1	Avatamsaka-sūtra 16

<i>Del</i>	<i>Side</i>	<i>Linje</i>	<i>Kilde</i>
	50	14	Avatamsaka-sūtra 22, Daśa- bhūmika
	51	1	Laṅkāvatāra-sūtra
	51	6	AN 4-186, Ummagga-sutta
	51	9	Dhammapada 1, 2, 17, 18
	52	1	SN 2-1-6, Kāmada-sutta
3	52	11	Avatamsaka-sūtra 16
	52	18	Laṅkāvatāra-sūtra
	53	14	MN 3-22, Alagaddūpama-sutta
	54	9	Laṅkāvatāra-sūtra
	54	12	Laṅkāvatāra-sūtra
4	57	10	Vinaya, Mahāvagga 1-6
	58	1	Laṅkāvatāra-sūtra
	58	7	SN 35-200, Dārukkhandha-sutta
	58	13	Laṅkāvatāra-sūtra og andre
	59	5	MN 2-18, Madhupiṇḍika-sutta
	59	19	Laṅkāvatāra-sūtra
	60	11	Laṅkāvatāra-sūtra
	61	9	Vimalakīrti-nirdeśa-sūtra
	63	10	Avatamsaka-sūtra 34, Gaṇ- ḍavyūha
	63	17	Laṅkāvatāra-sūtra og andre
Kapitel 3			
1	65	1	Vinaya, Mahāvagga 1-5 Vinaya, Cūlavagga 5-21
	66	7	Śūramgama-sūtra

<i>Del</i>	<i>Side</i>	<i>Linje</i>	<i>Kilde</i>
2	71	8	Śūraṃgama-sūtra
	73	3	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	73	10	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 7 & Śūraṃgama-sūtra
	74	3	Avataṃsaka-sūtra 32
	74	7	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	74	11	Brahmajāla-sūtra
	75	2	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	3	75	22

Kapitel 4

1	81	1	Śrīmālādevīsiṃhanāda-sūtra
	82	8	AN 2-11
	82	11	Itivuttaka 93
	82	17	Vinaya, Mahāvagga
	83	8	AN 3-68, Aññātiṭṭhika-sutta
	83	19	AN 3-34, Āḷavaka-sutta
	84	15	Vaipulya-sūtra
	84	21	Vinaya, Mahāvagga 1-6, Dhammacakrapravartana-sutta
	85	3	MN 2-14, Cūḷadukkhak- khanda-sutta
	85	15	Mahāparinirvāṇa-sūtra
2	86	18	Itivuttaka 24
	88	10	MN 6-51, Kandaraka-suttanta
	89	5	AN 3-130
	89	19	AN 3-113

<i>Del</i>	<i>Side</i>	<i>Linje</i>	<i>Kilde</i>
3	90	7	Itivuttaka 100
	90	19	Samyuktaratnapitaka-sūtra
	91	15	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	93	1	AN 3-62
	93	16	AN 3-35, Devadūtra-sutta
	94	16	Therīgāthā Aṭṭhakathā
4	95	19	Sukhāvatīvyūha-sūtra vol. 2

Kapitel 5

1	102	1	Sukhāvatīvyūha-sūtra vol. 1
	105	14	Sukhāvatīvyūha-sūtra vol. 2
	107	5	Amitāyur-dhyāna-sūtra
2	110	16	Mindre Sukhāvatīvyūha-sūtra

PRAKTISERING AF LÆREN

Kapitel 1

1	116	1	MN 2, Sabbāsava-sutta
	117	18	MN 3-26, Ariyapariyesana-sutta
	118	11	SN 35-206, Chapāna-sutta
	119	10	Toogfyrredeles sūtraen 41-2
	121	18	MN 2-19, Dvedhāvitakka-sutta
	122	12	Dhammapada Aṭṭhakathā
2	123	11	AN 3-117
	124	1	MN 3-21 Kakacūpama-sutta
	127	1	MN 3-23, Vammīka-sutta
	128	12	Jātaka IV-497, Mātāṅga-Jātaka
	132	3	Toogfyrredeles sūtraen 9

<i>Del</i>	<i>Side</i>	<i>Linje</i>	<i>Kilde</i>
	132	11	Toogfyrredeles sūtraen 11
	133	6	Toogfyrredeles sūtraen 13
	134	4	AN 2-4, Samacitta-sutta
3	134	19	Samyuktaratnapiṭaka-sūtra
	144	20	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	145	17	Samyuktaratnapiṭaka-sūtra
Kapitel 2			
1	150	1	MN 7-63, Cūlamālunkya-suttanta
	152	6	MN 3-29, Mahāsāropama-sutta
	154	1	Mahāmāyā-sūtra
	154	9	Theragāthā Aṭṭhakathā
	156	8	MN 3-28, Mahāhatthīpa-doma-sutta
	156	20	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	157	11	Avadānaśataka-sūtra
	158	18	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	160	9	Pancaviṃśati-sāhasrikā-prajñāpāramitā-sūtra
	161	17	Avatamsaka-sūtra 34, Gaṇḍavyūha
2	163	13	AN-3-88
	164	10	AN 3-81
	164	16	AN 3-82
	165	13	Parinibbāna-sutta vol. 2
	166	10	MN 14-141, Saccavibhanga-sutta

<i>Del</i>	<i>Side</i>	<i>Linje</i>	<i>Kilde</i>
	167	15	Parinibbāna-sutta vol. 2
	168	12	AN 5-16, Bala-sutta
	168	15	Avatamsaka-sūtra 6
	169	13	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	170	5	Samyuktaranapīṭaka-sūtra
	171	1	Suvarṇaprabhāsa-sūtra 26
	171	12	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	172	12	Theragāthā Aṭṭhakathā
	173	8	Jātaka 55, Pañcāvudha-Jātaka
	174	8	Itivuttaka 39 & 40
	174	13	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	174	16	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	174	21	AN 5-12
	175	6	Parinibbāna-sutta
	175	17	Śūraṅgama-sutra
3	176	22	SN 55-21 & 22, Mahānāma-sutta
	177	15	AN 5-32, Cundī-sutta
	177	21	Vimalakīrti-nirdeśa-sūtra
	178	12	Śūraṅgama-sūtra
	178	17	Sukhātīvyūha-sūtra vol. 2
	179	8	SN 1-4-6
	179	11	Avatamsaka-sūtra 33
	180	7	Avatamsaka-sūtra 24
	180	15	Suvarṇaprabhāsa-sūtra 4
	181	6	Amitāyur-dhyāna-sūtra
	181	9	Sukhāvātīvyūha-sūtra

<i>Del</i>	<i>Side</i>	<i>Linje</i>	<i>Kilde</i>
	181	14	Mahāparinirvāna-sūtra
	182	11	MN 2-16, Cetokhila-sutta
	183	4	Sukhāvatīvyūha-sūtra vol. 2
4	184	1	Dhammapada
	192	1	SN 1-4-6
	192	12	AN
	192	15	Mahāparinirvāna-sūtra

ORDENEN

Kapitel 1

1	194	1	Itivuttaka 100 & MN 1-3, Dhammadāyāda-sutta
	194	5	Itivuttaka 92
	195	1	Vinaya, Mahāvagga 1-30
	195	15	MN 4-39, Mahā-assapura-sutta
	197	4	MN 4-40, Cūḷa-assapura-sutta
	198	3	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 19
	198	8	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 19
	199	1	Saddharmapuṇḍarīka-sūtra 14
2	200	10	SN 55-37, Mahānāma-sutta
	201	1	AN 3-75
	201	6	SN 55-37, Mahānāma-sutta
	201	11	SN 55-54, Gilāyanam-sutta
	201	16	Avataṃsaka-sūtra 22
	203	6	Mahāparinirvāna-sūtra
	206	5	Avataṃsaka-sūtra 7
	209	2	Mahāmāyā-sūtra

<i>Del</i>	<i>Side</i>	<i>Linje</i>	<i>Kilde</i>
	210	2	Avatamsaka-sūtra 21
	210	17	Mahāparinirvāṇa-sūtra
Kapitel 2			
1	212	1	DN 31, Singālovāda-sutta
	217	16	AN 2-4, Samacitta-sutta
	218	10	AN 3-31
	218	18	Jākata 417, Kaccāni-Jākata
	220	17	DN 31, Singālovāda-sutta
	221	3	Dhammapada Aṭṭhakathā 1
2	222	13	AN 4-197
	223	7	AN 5-333 Uggaha-sutta
	224	2	(Burmanske Kommentarer)
	224	19	AN 7-59, Sujāta-sutta
	226	12	DN 16, Mahāparinibbāna-sutta
	227	15	Srīmālādevīsi mhanāda-sūtra
3	230	1	DN 16, Mahāparinibbāna-sutta
	231	4	Avatamsaka-sūtra 34, Gandav- yūha
	230	8	Suvarṇaprabhāsa-sūtra 12
	233	7	Bodhissatva-gocaropaya-ṣa- yavikuravana-nirdeśa-sūtra
Kapitel 3			
1	240	1	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	241	16	AN 3-118, Soceyyan-sutta
	243	13	SN

<i>Del</i>	<i>Side</i>	<i>Linje</i>	<i>Kilde</i>
	244	5	Vinaya, Mahāvagga 10-1 & 2
	244	13	DN 16, Mahāparinibbāna-sutta
	245	20	Vinaya, Mahāvagga 10-1 & 2
2	248	14	SN
	249	9	Chūin-kyō-sūtra
	249	15	Vimalakīri-nirdeśa-sūtra
	251	1	Mahāparinirvāna-sūtra
	251	18	Mindre Sukhāvātīvyūha-sūtra
	252	3	Sukhāvātīvyūha-sūtra
	252	16	Vimalakīrti-nirdeśa-sūtra
3	253	5	Dhammapada Atthakathā 1
	253	13	AN 34-2
	254	9	Dhammapada Atthakathā 1
	255	5	AN 5-1
	255	9	Sarvāstivāda-sanghavedaka- vastu 10
	256	3	MN 9-86, Aṅgulimāla-sutta
	257	4	AN 26

TILLÆG

BUDDHISMENS HISTORIE

1. INDIEN

En af de største og mest epokegørende begivenheder i menneskets åndshistorie fandt sted, da „Asiens lys” begyndte at skinne i den centrale del af Indien, eller udtrykt på en anden måde, da visdommens og barmhjertighedens kilde begyndte at springe; en kilde som i gennem mange århundreder, helt frem til i dag, har beriget asiaternes liv.

Buddha Gautama, som senere blev kendt blandt de troende som Shakyamuni, „Den vise fra Shakya-klanen”, forlod sit hjem, og rejste som en tiggermunk mod syd til Magadha. Det menes, at han her i midten af det femte århundrede f.Kr. opnåede Erkendelsen, mediterende under et Bodhi-træ. Han fortsatte herefter utrætteligt sine bestræbelser på at udbrede visdommens og barmhjertighedens lære, indtil han femogtyve år senere døde „Den Store Død”, hvor han indgik i Maha-pari-Nirvana. Som følge af hans prædikener, opstod der buddhistiske menigheder i kongedømmerne og stammesamfundene i Midtindien.

Under Kong Asoka (r. 268–232 f.Kr.), den tredje hersker i Maurya-kongeriget, spredte Buddha Gautamas lære sig over hele Indien, og endog ud over landets grænser.

Maurya var det første forenede kongedømme i Indien. Dets første konge, Chandragupta (r. 316–293), herskede over et område fra Himalaya-bjergkæden mod nord, til Bengalbugten mod øst, til Hindu Kush bjergkæden mod vest, og længere mod syd end Vindhya-bjergkæden. Kong Asoka udvidede rigets områder til Deccan-højsletten ved at erobre Kalinga mod syd.

Denne konge havde et meget hidsigt temperament og blev derfor kaldt Chandāsoka (den rasende Asoka). Men hans sind blev helt forandret, da han så hvor store ødelæggelser og lidelser krigen mod Kalinga forårsagede. Han blev derefter en oprigtig tilhænger af visdommens og barmhjertighedens lære, og gjorde som troende meget godt for læren. Især to af hans gode gerninger fik stor betydning for udbredelsen af læren.

Den første var de såkaldte „Asokas indmejslede edikter”. Dette var administrative forordninger baseret på Buddhas lære, som han beordrede indmejslet på sten søjler og klippeflader forskellige steder i landet. Den anden gode gerning, var at han udsendte missionærer til andre lande, således at visdommens og barmhjertighedens lære blev kendt også uden for Indien. Nogle af hans missionærer nåede så langt som til Syrien, Ægypten, Kyrene, Makedonien og Eperos, og medvirkede til at gøre buddhismen kendt i vesten. Det lykkedes Makendra, som blev sendt til Tamraparni (Ceylon) at „etablere den storslåede lære på den storslåede Lankādvīpa” og dermed danne grundlag for udviklingen af den sydlige gren af buddhismen på denne ø.

2. MAHĀYĀNĀ BUDDHISMENS FREMKOMST

Tidligere buddhister har ofte talt om „buddhismens bevægelse mod øst”, men i tiden før Kristus vendte buddhismen sit ansigt mod vest. Først omkring Kristi fødsel begyndte den at vende sig mod øst. Men før dette omtales, er det nødvendigt at beskrive en stor forandring som buddhismen undergik, nemlig overgangen til Mahāyanā-buddhismen, „Det Store Fartøj”, den retning af buddhismen som har været den mest fremtrædende til i dag.

Hvornår, hvor, og af hvem blev denne „nye bølge” startet? Ingen har kunnet give definitive svar på disse spørgsmål. Det der vides er: For det første, må skiftet være blevet frembragt af den såkaldte tankegenealogiske fløj af Mahāsamghika-skolen, som rummede den tids mest progressive munke. For det andet ved man, at der fandtes en del skrifter indeholdende Mahayana-tekster fra det andet eller første århundrede f.Kr. frem til det første århundrede e.Kr. Og da Nāgārjunas tanker støttet af Mahāyanā-skrifterne begyndte at blive udbredt, udviklede Mahāyanā-buddhismen sig til at blive den mest fremtrædende på religionshistoriens scene.

Mahāyanā-buddhismen har spillet en meget vigtig rolle i buddhismens lange historie. Den har haft en meget stor indflydelse på historiens forløb i både Kina og Japan. Mahāyanā-buddhismens store fremgang skyldes dens udformning af et nyt ideal til frelse af masserne. Til at praktisere dette ideal forestillede man sig helgener i form af Bodhisattvaer, og der blev til støtte for disse af Mahāyanā-filosofferne udtænkt en række originale tankesæt på det metafysiske og psykologiske felt. Således blev der udviklet nye aspekter af Buddha Gautamas oprindelige lære om visdom og barmhjertighed. Med disse nye tilføjelser fik Buddhismen ny vitalitet, og berigede Østens lande som en stor flods nærende vande.

3. CENTRALASIEN

Buddhismen blev bragt til Kina gennem Centralasien ad silkevejen. Denne handelsrute gik gennem de uendeligt store områder i Centralasien, og forbandt Vesten med Østen. Den blev åbnet da kejser Wu herskede over Han-dynastiet (140–87 f.Kr.). På den tid udstrakte Han-dynastiets område sig langt mod vest, og i landene der grænsede op mod riget her, Ferghana, Sagdiana, Tukhara, og endog i Parthia, herskede stadig den merkantile ånd, som var blevet fremelsket af Alexander den Store. Det var først og fremmest silke, som blev fragtet ad denne handelsrute, som derfor fik navnet silkevejen. Fra tiden omkring Kristi fødsel begyndte der at foregå handel mellem Indien og Kina via denne vej. Det kan derfor siges, at silkevejen også var buddhismens vej.

4. KINA

Buddhismens historie i Kina begyndte, da kineserne modtog de buddhistiske skrifter, og begyndte at oversætte dem. Den ældste oversættelse siges at være „Ssu-shih-êr-châng-ching” (sutra i toogfyre afsnit, prædiket af Buddha), oversat af Kāśyapamātanga og andre i Ying-p’ing-perioden (58–76) da kejser Ming herskede over det Senere Østlige Han-dynasti, men dette betragtes idag som en tvivlsom legende. Nu anses An-shih-kaio, der oversatte i Lo-yang fra 148 til 171 e.Kr., for at være den første oversætter af buddhistiske skrifter. Herefter fortsatte oversættelsesarbejdet i de næste tusind år, helt frem til perioden med det Nordlige Sung-dynasti (960–1129).

I begyndelsen var det mest præster fra landene i Central-asien, som oversatte og introducerede buddhistiske skrifter i Kina. For eksempel var An-shih-kaio, som blev nævnt tidligere, fra Parthia; K'ang-sêng-K'ai, der i det tredje århundrede kom til Lo-yang, og her oversatte „Sūkhāvātīvyūha” (Bogen om det evige liv), kom fra Samarkand; Chu-fa-hu eller Dharmaraksha, der er kendt som oversætter af „Saddharmapundarīka”, kom fra Tukhāha, og boede i Lo-yang eller i Ch'ang-an fra den sidste halvdel af det tredje århundrede til begyndelsen af det fjerde. Mens Kumārajīva fra Kucha levede i begyndelsen af det femte århundrede, nåede oversættelsesarbejdet i Kina sit højdepunkt.

På denne tid begyndte kinesiske præster at rejse til Indien for at studere sanskrit. Pioneren blandt disse præster var Fa-Hsien (339—420?). Han tog fra Lo-yang til Indien i 399, og kom tilbage femten år senere. Den mest fremtrædende af dem, var Hsuan-chuang (600—644), som rejste til Indien i 627 og kom tilbage i 645. Endvidere var der I-ching (635—713), som i 671 rejste ad søvejen til Indien, og fulgte samme rute hjem 25 år senere.

Disse præster, som rejste til Indien for at lære sanskrit, valgte her selv de tekster som de ønskede at tage med tilbage, og ledede efter hjemkomsten oversættelsen af disse. Især var Hsuan-chuang's sprogfærdigheder imponerende, og med hans omfattende arbejder nåede oversættelsen af buddhistiske skrifter et nyt højdepunkt i Kina. Oversættelserne som Kumārajīva foretog, kaldes „de gamle oversættelser”, og Hsuan-chuang og senere oversætteres arbejder kaldes „de nye oversættelser”.

Med det efterhånden enorme antal værker, der var blevet oversat med sanskrit som grundlag, blev de lærde mænds tanker og religiøse aktivitet langsomt mere og mere „kinesisk”. Deres folks natur, behov, og selvbevidsthed viste sig tydeligt. Dette ses blandt andet i det forhold, at præsterne her tidligt beskæftigede sig med „tomheds-begrebet”, som især beskrives i sutraernes Prajñā. Senere forkastede de Hinayana-buddhismen „Det Lille Fartøj”, for udelukkende at beskæftige sig med studiet af „Mahayana”, „Det Store Fartøj”. Denne tendens ses tydeligst i Tendai-sekten, og kan siges at nå sit højdepunkt med Zen-sekten.

Tendai-sekten fik i den sidste halvdel af det sjette århundrede sin store opblomstring under ledelse af Tendai Daishi, Chih-i (538–597). Han var en af de mest fremtrædende buddhistiske tænkere, og den inddeling af Buddhas lære i de fem perioder og de otte doktriner som han foretog, har haft stor indflydelse på buddhismens udvikling både i Kina og Japan.

De forskellige sutraer blev bragt til Kina uden hensyn til deres kronologiske rækkefølge, og oversat efterhånden som de kom frem. Da antallet af skrifter var meget stort, blev det meget vanskeligt at vurdere deres oprindelse og fortolke dem. Det var nødvendigt at forstå buddhismen som et hele, og derudfra danne sit eget standpunkt. Ved vurdering af sutraerne var det den kinesiske tankegang, som var fremtrædende. Chih-i var mest systematisk, og derfor den mest overbevisende. Men med fremkomsten af mere moderne buddhistiske forskningsmetoder ophørte denne retning.

Buddhismens sidst udviklede sekt i Kina var Zen-sekten. Den siges at være grundlagt af udlændingen Sramana, Bodhidarma (—528), men det frø han havde sået, blomstrede ikke før efter den sjette patriark Nui-Neng's tid (638—713). Efter det ottende århundrede var der i Kina mange fremragende Zen-præster, og Zen fik stor fremgang i flere århundreder.

Der opstod således en ny form for buddhisme, som havde sine rødder i kinesernes natur, en buddhisme farvet af kinesernes tankegang. Tilføjet denne kilde af ny aspekter, voksede strømmen fra Buddha Gautamas lære til en endnu større flod, som skulle berige landene i øst.

5. JAPAN

Buddhismens historie i Japan begyndte i det sjette århundrede. I 538 sendte kongen af Paikche (i Korea) en udsending medbringende en buddhastatue og en rulle med buddhistiske skrifter til kejser Kinmei's hof, og dette var starten på buddhismens indførelse i landet. Buddhismens historie i Japan er derfor nu over 1400 år gammel.

I denne lange periode findes der tre højdepunkter. Det første kan siges at være omkring det syvende og ottende århundrede, og er karakteriseret ved bygningen af storslåede templer som Hōryuji templet (607) og Tōdaiji (752). Når man betragter denne periode, vil man ikke kunne undgå at bemærke, at der på den tid i hele Asien var stor kulturel blomstring, mens det var en kulturelt formørket periode i Vesten. Østens lande udviklede på den tid en forbløffende aktiv og storslået kultur.

I Kina, Centralasien, Indien og Sydøstasien foregik der store kulturelle aktiviteter på de intellektuelle, religiøse og kunstneriske felter. Buddhismen var knyttet til disses strømninger, og oversvømmede hele Østen med sin store flod af humanisme. Og den ny kulturelle udvikling i Japan, som de storslåede templer Hōryūji og Tōdaiji vidner om, samt de farverige kunstneriske og religiøse aktiviteter som opstod i forbindelse hermed, viser, at den kulturelle strømning som dækkede hele Asien, nu også var nået helt mod øst til Japan.

Folk i dette land, som længe havde været uciviliserede, blev nu udsat for påvirkningen af en storslået kultur, og civilisationens blomst foldede sig ud. Bæreren af denne kultur som begunstigede Japan i disse århundreder, var buddhismen; templerne blev vigtige kulturelle centre, og præsterne blev ledere af den nye lærdom. Der var ikke blot tale om dannelsen af en ny religion, men om en omfattende og højtudviklet ny kultur. Dette var buddhismens stilling i begyndelsen af dens historie i Japan.

I det niende århundrede etablerede to store præster, Saichō (Dengyō Daishi) (762–822) og Kūkai (Kōbō Daishi) (774–835) to vigtige sekter som kan betegnes under ét som Heian-buddhismen. De søgte tilbage til buddhismens oprindelige tekster og praksis, og dannede hermed en japansk form for buddhisme. Deres to sekter Tendai og Shingon, hvis hovedtempler lå på Hiei-bjerget og Koya-bjerget, var esoteriske sekter, som i de næste tre hundrede år fik fremgang især ved kejserhoffet og blandt de adelige.

Det andet højdepunkt opstod i det tolvte og trettende århundrede. På den tid levede de berømte præster Hōnen (1133–1212), Shinran (1173–1262), Dōgen (1200–1253), og Nichiren (1222–1262); navne som altid må nævnes ved en gennemgang af japansk buddhisme.

Hvorfor frembragte kun disse århundreder så store præster? Skyldtes det, at de på den tid havde et stort fælles problem, og i så fald, hvad var problemet? Det var sandsynligvis problemet med, hvorledes buddhismen skulle omformes, for at den kunne blive accepteret af det japanske folk.

Her vil nogen måske spørge: „Hvorfor?. Var buddhismen da ikke blevet introduceret i Japan længe før den tid?” Dettene rigtigt historisk set. Men det er også et faktum, at det tog japanerne flere hundrede år at omforme den indførte religion, således at den blev deres egen. Bestræbelserne på at få buddhismen accepteret i Japan begyndte i det syvende og ottende århundrede, men buddhismen i Japan fik sin egentlige blomstring i det tolvte og trettende århundrede, takket være disse præster.

Senere har buddhismen i Japan, på grundlaget dannet af disse fremragende præster, fortsat sin udvikling frem til i dag. Siden tiden, hvor disse mænd levede, har buddhismen i Japan ikke haft en tilsvarende opblomstring. Men der skete alligevel en vigtig udvikling, som kan kaldes det tredje højdepunkt i buddhismens udvikling i Japan, og dette var resultatet af den moderne forskning i den oprindelige buddhisme.

Buddhismen i Japan har, lige siden den blev introduceret, været påvirket af kinesisk buddhisme, og har hovedsagelig været Mahayana-buddhisme. Især efter de store præsters tid i det tolvte og trettende århundrede, har Mahayana-buddhismen været dominerende, og dette er også tilfældet i dag.

Forskningen i den oprindelige buddhisme begyndte i Japan i slutningen af forrige århundrede. Gautama Buddhas skikkelse viste sig da tydeligt for dem som havde glemt, at foruden grundlæggerne af de forskellige sekter var der også en grundlægger af den oprindelige buddhisme. Og det blev klart for dem som troede på Mahayana-buddhismen, at der også var den ortodokse, systematiske tro. Disse nye faser i buddhismens udvikling i Japan foregår stadig kun indenfor den skolastiske sfære, og er ikke stærk nok til at vække massernes religiøse entusiasme. Men folkets viden om buddhismen er i denne periode blevet stærkt øget, og den kan derfor kaldes det tredje højdepunkt i buddhismens historie i Japan.

OVERLEVERINGEN AF BUDDHAS LÆRE

Buddhismen er en religion, som er baseret på læren Shakyamuni prædikede i femogfyrre år. Hans ord har derfor absolut autoritet i denne religion, og til trods for, at der findes 84000 dharma-porte, og et stort antal forskellige sekter, er de alle baseret på Shakyamunis skrifter. Disse bøger, som indeholder Buddhas lære, kaldes „Issaikyō” eller „Daizōkyō”. d.v.s. dem komplette samling af de hellige skrifter.

Shakyamuni fremhævede menneskets gode egenskaber, og prædikede sin lære i dagligdags vendinger, således at alle kunne forstå dem. Han fortsatte lige til sin død, 80 år gammel, utrætteligt med at prædike læren for at gøre den bekendt for så mange som muligt.

Efter Shakyamunis død, fortsatte hans disciple med at prædike Læren, som de havde hørt den. Da Læren blev overleveret og genfortalt, blev den ikke altid gengivet helt korrekt. Men Shakyamunis ord må videregives korrekt og på samme måde for alle mennesker. Derfor samlede mange ældre præster med det formål at korrigere eller bekræfte ordene i Læren, ved at gentage for hinanden hvad de mente at have hørt. Dette arbejde tog flere måneder, og resultatet kaldes på japansk Kesshū (den redigerede udgave af Gautama Buddhas værker). Dette viser, hvor omhyggeligt de forsøgte at overlevere ordene fra deres store lærer.

Den således korrigerede lære blev derefter nedskrevet, og senere tiders lærde præster tilføjede deres egne kommentarer og fortolkninger, som kaldes „Ron”, eller kommentarer.

Selve Buddhas lære, de senere tilføjede kommentarer, og de buddhistiske regler, kaldes til sammen „Sanzōkyō” (De buddhistiske skrifers tre dele) eller Tripitaka på sanskrit.

Sanzōkyō, eller tripitaka, inkluderer Kyōzō, Ritsuzō og Ronzō; ordet Zō betyder beholder, Kyō betegner de buddhistiske skrifter, Ritsu er munkeordenens regler, og Ron er kommentarerne skrevet af de ledende præster.

Buddhismen siges at være blevet introduceret i Kina i år 67 e.Kr., da kejser Ming herskede over det Senere Han-dynasti (25–220). Det var i virkeligheden først 84 år senere (i år 151), de buddhistiske skrifter blev introduceret og oversat i Kina af kejser Huan fra samme dynasti. Oversættelsesarbejdet fortsattes i en periode, som strækker sig over 1700 år, og antallet af værker er 1440 i 5586 bind. Der blev gjort forsøg på at bevare disse skrifter allerede i Wei-dynastiet, men det var først i tiden under det nordlige Sung-dynasti bøgerne blev trykt. Fra omkring denne tid blev præsternes egne kommentarer tilføjet værkerne, og disse bøger kan derfor ikke betragtes som Tripitaka. I Sui-perioden blev de derfor betegnet som Issaikyō, den komplette samling af værker, og i Tang-perioden, blev de kaldt Daizōkyo, en samling af alle buddhistiske skrifter, regler og kommentarer.

Buddhismen blev introduceret i Tibet i det syvende århundrede, og i en periode på 150 år – fra det niende til det ellefte århundrede – blev næsten alle skrifter oversat til tibetansk.

Da skrifterne desuden senere blev oversat ikke bare til japansk, ceylonesisk, cambodiansk, tyrkisk, og de fleste andre orientalske sprog, men også til latin, fransk, engelsk, tysk og tibetansk, kan man sige, at Buddhas lære er blevet spredt til alle dele af verden.

Men når man tænker på det lange tidsrum, der er gået, næsten 2000 år, siden religionens oprindelse, og på udviklingen der er foregået med de næsten ti tusind oversættelser, kan det synes næsten umuligt at forstå den sande betydning af Shakyamuni's ord, selv ved hjælp af „Daizōkyō”. Det er derfor vigtigt at fremdrage det vigtigste fra „Daizōkyō”, og gøre dette til grundlaget for ens tro.

Ordene som blev talt af Shakyamuni, er den højeste autoritet i buddhismen. Den buddhistiske lære må derfor være den lære som fortrinsvis angår vores daglige liv. Er dette ikke tilfældet, vil den ikke kunne være en inspirationskilde for menneskene og få dem til at tro. For at gøre læren til ens egen er det derfor nødvendigt, at den gøres let forståelig, blot tilstrækkelig omfattende til at give et indtryk af helheden, og alligevel præcis og beskrevet i dagligdags vendinger.

Denne bog er fremstillet i overensstemmelse med sådanne betragtninger. Den er baseret på de vigtigste elementer af „Daizōkyō”, hvis historie er over 2000 år gammel. Bogens indhold er naturligvis ikke en perfekt gengivelse af Buddhas tanker; Buddhas ord har en så dyb mening, og hans dyder er så grænseløse, at det næsten er umuligt at fatte dem. Det er vort oprigtige ønske, at bogen vil blive forbedret til en stadig mere sandfærdig og værdifuld bog, efterhånden som de reviderede udgaver vil udkomme i fremtiden.

BOGENS HISTORIE

Denne buddhistiske tekst er baseret på en revideret japansk udgave af „En ny oversættelse af buddhistiske tekster”, som blev udgivet i luji, 1925 af „Foreningen for udbredelsen af „En ny oversættelse af buddhistiske tekster”, ledet af Muan Kizu.

Den første japanske udgave blev udarbejdet af professor Shūgaku Yamabe og professor Chizen Akanuma i samarbejde med mange buddhistiske forskere, og forberedelsen til udgivelsen tog næsten fem år.

I Shōwa-perioden (1926–) udgav foreningen også „En samling af populære buddhistiske skrifter” på japansk, og denne bog blev distribueret over hele Japan.

I juli 1934, da Pan-Pacific Buddhist Youths holdt kongres i Japan, blev „The Teaching of Buddha”, den engelske oversættelse af ovennævnte bog, udgivet af All Japan Buddhist Youth's Federation, i samarbejde med P. Goddard.

I 1962, da der blev afholdt en 70 års jubilæumsfest for buddhismens introduktion i Amerika, udgav Yehan Numata, grundlæggeren af Mitutoyo-firmaet, selv en udgave af „The Teaching of Buddha”. I 1965, da Numata grundlagde „Organisationen for Buddhismens udbredelse”, blev der lagt planer for udbredelsen af den engelske tekst.

For at virkeliggøre disse planer, blev der i 1966 nedsat en komité for revidering af „The Teaching of Buddha”. Medlemmerne i komiteen var professorerne Kazuyoshi Kino, Shūyū Kanaoka, Zennō Ishigami, Shinkō Sayeki, Kōdō Matsunami, Shōjun Bandō, og Takemi Takase. Også dr. Fumio Matsutani, hr. N.A. Waddell, og hr. Toshisuke Shimizu, assisterede ved revideringen. Det blev således muligt at udgive en forbedret engelsk-japansk udgave.

I 1972 korrigerede professorerne Shūyū Kanaoka, Zennō Ishigami, Shōyū Hanayama, Kansen Tamura, og Takemi Takase nogle typografiske fejl, og foretog en nyopsætning af teksten.

I 1973, blev teksten revideret igen for at rette urigtige og unøjagtige udtryk i den engelske tekst, som hr. Richard R. Steiner havde gjort opmærksom på. Professorne Shōjun Bandō, Kōdō Matsunami, Shikō Sayeki, Kansei Tamura, Dōyū Tokunaga, og Shōyū Hanayama (hovedredaktør) foretog dette arbejde efter hr. Steiners anvisninger. I 1978 og i 1980 samledes de ovennævnte og professorerne Shigeo Kamata og Yasuaki Nara for at diskutere nogle forslag til rettelser fremsagt af hr. Shinroku Inoue; og i fællesskab reviderede de teksten endnu en gang, hvorefter der blev udgivet en ny udgave af den engelsk-japanske tekst.

I 1980, blev det besluttet, at tiden var kommet til at oversætte teksten til flere sprog end de fire, som den allerede var blevet oversat til (engelsk, fransk, portugisisk og spansk) Organisationen bad da hr. Steiner om at revidere teksten, hvorfra den tyske, italienske, græske, kinesiske, hollandske og nepalesiske udgave skulle fremstilles.

For at gøre bogen mere letlæselig, bad vi i 1981 flere gymnasiaster, både japanske og amerikanske, om at læse den. Efter at redaktøren havde haft et møde med disse studenter for at diskutere eventuelle ændringer, blev bogen revideret igen.

Denne bog blev oversat till dansk fra japansk af Folke bové, lektor ved Tokai Universitet. Professor Susumu Okazaki ved samme universitet gennemlæste og kontrollerede oversættelsen.

April 1984

INDEKS

<i>Menneskets liv</i>	Side	Linje
Livets mening	5	12
Den nuværende verden	96	18
Rigtige levemåder	249	15
Forkerte livanskuelser	44	20
Rigtige livsanskuelser	41	10
Et ensidigt liv	57	10
For dem som er vildledt (lignelse)	127	1
Et menneskes liv (lignelse)	90	19
Hvis man lader sit liv styre af begæret (lignelse)	90	7
Hvad de gamle, de syge, og de døde kan lære os (fortælling)	93	16
Døden er uundgåelig	14	16
De fem ting i denne verden ingen kan undgå	48	7
De fire sandheder i denne verden	48	15
Både forblindelsen og Erkendelsen har deres oprindelse i sindet	49	10
De tyve ting som er vanskelige at overkomme, men som er af stor værdi	133	6
<i>Tro</i>		
Troen er ilden	179	8

Indeks

	Side	Linje
Troen har tre vigtige aspekter	180	15
Troen er et mirakel	182	1
Troen er oprigtigheden	181	6
At finde sandheden er lige så vanskeligt, som det er for blinde at beskrive en elefant ved at berøre den (lignelse)	75	2
Buddhismens sande lære viser hvor buddha- naturen ligger skjult (lignelse)	77	16
Buddha-naturen skjules af begæret (lignelse)	73	10
Tvivlen svækker troen	182	11
Buddha er hele verdens far, og menneskene er hans børn	35	19
Buddhas visdom er dyb og uendelig som havet	34	8
Buddhas ånd er fuld af medlidenhed	15	1
Buddhas medlidenhed er evig	16	6
Buddha har intet fysisk legeme	13	21
Buddha prædikede hele sit liv	23	16
Buddha brugte begreberne liv og død for at frelse menneskene (lignelse)	23	16
Buddha brugte lignelser for at frelse mennesker fra lidelsen	19	5
”	20	1
Erkendelsens verden	251	11
At tro på Buddha, Dharma og Sangha	177	21
At erhverve sig de tre egenskaber disciplin, koncentration, og visdom	163	13

	Side	Linje
Den Ædle Ottefoldige Vej	166	14
De seks veje til Erkendelsen	168	15
De fire rigtige fremgangsmåder	168	7
De fire rigtige synspunkter	167	15
De fem kræfter hvormed man kan opnå Erkendelsen	168	12
De fire store sindstilstande	171	12
De som kan forstå de Fire Ædle Sandheder.	39	14
Menneskets død og livets forgængelighed ...	12	20
De som reciterer Amida Buddhas navn, vil blive genfødt i det Rene Land	112	17
Gør jer selv til et lys, stol på jer selv	10	15

Træning af sindet

Man må erkende hvad der er vigtigst for en selv (lignelse)	150	7
Vær forsigtig, når de første skridt tages	133	1
Glem ikke, hvad det er du søger (lignelse) ...	152	6
Man må være udholdende for at kunne finde Vejen (fortælling)	158	18
Vis tålmodighed, selv om du møder mange forhindringer (fortælling)	173	8
Hold sindet rent og roligt, selv under ubehagelige omstændigheder (fortælling) ...	124	1
At følge den rette vej er som at gå ind i et mørkt værelse med et lys	40	11

Indeks

	Side	Linje
Man kan lære noget af alt hvad man møder (fortælling)	161	17
Mennesker har en tendens til at lade sig styre af deres sind	121	18
Det vigtigste i Læren er, at man skal kontrollere sit eget sind	11	12
Kontrol af sindet	212	1
Undgå at tankerne går i de forkerte retninger	121	22
Sindets opbygning (lignelse)	118	11
Sindet er ikke et „Jeg”	46	12
Lad ikke sindet være herre over dig	10	18
Kontroller sindet	154	9
Vær dit sinds herre	11	18
Alle onder har deres oprindelse i legemet, talen og sindet	87	4
Forholdet mellem ord og sindet	125	9
Legemet er kun noget vi har lånt (fortælling)	143	6
Legemet er fuld af urenheder	130	20
Begær ikke noget	10	18
Rens legemet, talen, og sindet	127	11
Bestræb dig på at være upartisk (fortælling)	172	12

Lidelse

Lidelsen har sin oprindelse i længslen efter at knytte sig til noget	42	17
---	----	----

Indeks

	Side	Linje
Hvordan man kan undgå lidelsen	13	9
Forblindelsen danner indgangen til Erkendelsen	59	15
Vejen væk fra forblindelsen	116	1
Når begærets ild slukkes, opnås Erkendel- sens kølighed	141	24
Begæret er forblindelsens oprindelse	85	15
Tænk på begæret som en slange, der ligger skjult blandt blomster	85	20
Vær ikke knyttet til et brændende hus (lignelse)	19	16
Begæret er oprindelsen til alle onder	118	5
Denne verden står i brand	82	17
At hige efter ære og berømmelse er som at brænde sig selv	119	10
En mand som stræber efter velstand og nydelser, vil ødelægge sig selv	119	16
Vise mænd og uforstandige mænd har forskellig karakter (lignelse)	134	4
Uforstandige mennesker kan ikke indse deres fejl (lignelse)	141	3
Uforstandige mennesker er kun interesseret i resultatet, og er misundelige på andre mennesker (lignelse)	141	7
Hvordan uforstandige mennesker opfører sig (lignelse)	147	1

Indeks

	Side	Linje
<i>Det daglige liv</i>		
At give et offer og glemme, at man har givet det	169	17
Syv slags ofre, som også fattige mennesker kan give	170	5
Hvordan man bliver velstående (fortælling) .	145	17
Hvordan man bliver lykkelig	132	15
Glem ikke andre menneskers venlighed (fortælling)	139	1
Menneskers karakter	89	5
Ønsket om hævn er oprindelsen til ulykker.	132	3
Hvordan man dæmper sin vrede (fortælling)	246	5
Lad ikke andres kritik forstyrre din sindsro (fortælling)	122	12
Man lever ikke for klæderne, maden, eller husets skyld	205	9
Mad og klæder er ikke til for fornøjelsens skyld	117	1
Hvad man må tænke på når man spiser.....	208	6
Hvad man må tænke på når man tager klæder på	207	8
Hvad man må tænke på når man går til ro...	208	18
Hvad man må tænke på når det er varmt eller koldt	208	10
Hvad man må tænke på i det daglige liv	206	12

	Side	Linje
<i>Regering</i>		
Hvordan man gør et land velstående	230	1
Herskernes pligter	233	15
En hersker må først og fremmest kunne kontrollere sit eget sind	231	8
Den idelle måde at regere på er at lære folk, hvordan de kan kontrollere deres eget sind .	232	8
Ministres og embedsmænds pligter	236	16
Måden at dømme en forbryder på	235	11
Lærens indflydelse på et lands folk	232	1
Hvordan man undgår stridigheder i samfundet	238	15
<i>Økonomi</i>		
Alt må anvendes rigtigt (fortælling)	221	9
Ingen ejer noget evigt	220	20
Man må ikke samle sig ting for sin egen skyld	228	8
Hvordan man bliver velstående (fortælling).	145	17
<i>Familieliv</i>		
I et hjem kommer menneskers sind i nær kontakt med hinanden	218	10
Ting, som vil skade familien	213	6
Hvordan man kan gengælde sine forældres		

Indeks

	Side	Linje
gødhed	218	4
Hvordan en søn bør opføre sig overfor sine forældre	214	1
Hvordan et ægtepar bør opføre sig	214	20
Mand og kone bør have samme tro	224	8

Kvindens liv

De fire typer kvinder	222	13
Forskellige typer koner	225	4
En lære for unge koner (fortælling)	224	19
For kvinder som gifter sig	223	7
For unge og smukke kvinder	227	1
Hvordan mænd bør opføre sig overfor kvinder	130	11
Ægteparrets vej	224	2
En ideel kones forsætter	228	5
Hvem er en dårlig kone?	225	5

Den hjemløse discipels vej

Man bliver ikke en hjemløs discipel, blot fordi man tager munkeklæder på og kan recitere en sutra	197	7
Munkene er ikke arvinger til templet og dets værdier	194	1
Griske mænd kan ikke blive sande munke ..	194	5
Livet, som en tiggermunk bør leve	196	4

	Side	Linje
<i>Samfundet</i>		
Samfundets betydning	241	11
De faktiske forhold i samfundet	96	18
Tre typer organisationer	241	16
Det gode samfund	242	6
Det stærke lys, som oplyser den mørke slette	240	6
Harmoni mellem mennesker	242	18
Ting som fører til harmoni i en organisation.	244	5
Munkeordenens idealer	243	6
De sociale idealer hos buddhismens tilhængere	251	1
De som bryder reglerne vil blive udslettet (lignelse)	140	4
De som er misundelige og strides med andre, vil blive udslettet (lignelse)	140	4
Respektér de ældre (fortælling)	134	19
Hvordan elever og lærere bør opføre sig overfor hinanden	214	11
Reglerne for venskab	215	7
Hvordan man vælger gode venner	216	19
Hvordan en herre og hans tjenere bør opføre sig overfor hinanden	215	16
Holdningen over for forbrydere	228	13
Ting, som de der prædiker læren, må indprente sig	199	1

SANSKRIT GLOSAR

ANĀTMAN (Ikke-jeg)

Dette er et af de vigtigste emner i buddhismen. Alle fænomener og eksistenser er i den sidste instans uden substans. Det er meget naturligt for buddhismen, som hævder at alle ting er forgængelige, også at slutte, at fordi alle ting er forgængelige, er de også uden substans. Anātman kan også oversættes som „ikke-bevidsthed”.

ANITYA (forgængelighed)

Dette er et andet vigtigt begreb i buddhismen. Alle ting og fænomener i denne verden forandrer sig stadig; og forbliver ikke i samme tilstand, end ikke i et kort øjeblik. Alt skal dø eller forgå en dag, og dette er lidelsens årsag. Dette begreb bør imidlertid ikke give anledning til pessimisme eller nihilisme, for denne stadige forandring indebærer også fremgang og fornyelse.

BODHISATTVA (den som søger Erkendelsen)

Oprindeligt blev dette udtryk brugt om Gautama Siddhārtha før han fandt Erkendelsen. Efter fremkomsten af Mahāyāna-buddhismen, er det blevet en betegnelse for alle som søger Erkendelsen. Det er også blevet brugt om dem som med stor medfølelse prøver at lede andre til Erkendelsen, samtidig med at de stræber efter at nå samme mål. Avalokiteśvara (Kwannon), Kṣitigarbha (Jizō), og Mañjuśrī (Mon-ju), er nogle af de kendteste.

BUDDHA (Den oplyste)

Oprindeligt blev dette navn brugt om Gautama Siddhārtha (Śākyamuni), buddhismens grundlægger, fordi han nåede den fulde erkendelse, 35 år gammel, for ca. 2500 år siden i Indien. Opnåelsen af denne sindstilstand er det endelige mål for alle buddhister, uanset hvilken sekt de tilhører. Fordi der findes

forskellige opfattelser af, hvordan dette mål kan nås, er der opstået mange forskellige skoler og sekter indenfor Buddhismen. I Mahāyāna-buddhismen bliver, foruden den historiske Buddha Śākyamuni, også mange andre Buddhaer, for eksempel Amitābha (Amida) Mahāvairocana (Dainichi), Vaiṣajyaguru (Yakushi) osv. betragtet som den buddhistiske læres symboler. I Japan har påvirkningen af Det Rene Land buddhismen (i følge hvilken man bliver en Buddha efter genfødslen i det Rene Land) medført, at også afdøde kaldes „Buddhaer” eller HOTOKE på Japansk.

DHARMA (Den sande lære)

Dette er læren prædikeret af den oplyste, dvs. Buddha. Læren indeholder tre forskellige slags skrifter: Sūtraer (Buddhas prædikenet), Vinayer (regler foreskrevet af Buddha) og Abhidharmaer (kommentarer og fortolkninger af sūtraer og Vinaya'er. Disse tre kaldes tilsammen Tripiṭaka. Dharma er en af buddhismens tre skatte.

KARMA (Gerninger)

Oprindelig betød dette ord blot „gerninger”, men det er i forbindelse med teorien om årsagsforhold kommet til at betyde en slags kraft som man kan erhverve som et resultat af ens tidligere gerninger. Det vil sige, at alle ens gerninger påvirker ens fremtid og afhængigt af gerningens art, resulterer i noget godt eller dårligt, i lykke eller lidelse. Det antages, at hvis man gentager gode handlinger, vil der ske en akkumulering af godhed, og dette vil have en positiv indflydelse på ens fremtid. Der findes i dette begreb tre slags handlinger: fysiske, mundtlige og mentale.

MAHĀYĀNĀ (det store fartøj)

Der opstod to hovedstrømninger i Buddhismens historie: Mahāyāna og Theravāda (eller Hīnayāna). Mahāyāna buddhismen spredtes til Tibet, Kina, Korea, Japan, etc, mens Theravāda-buddhismen blev udbredt i Burma, Śrī Lanka (Ceylon), Thailand, etc. Betegnelsen Mahāyāna, betyder et „Stort Fartøj”, som kan medtage alle lidende væsner i denne verden med fødsel og død, og føre alle, uden diskriminering, til Erkendelsen.

NIRVĀṆA (Fuldkommen fred)

Ordret betyder det „udslukning”. Det er tilstanden hvor alt menneskeligt begær er blevet udslukt, ved at følge den bestemte praksis og de former for meditation, som er beskrevet i den sande lære. De som opnår denne tilstand, kaldes Buddhaer. Gautama Siddhārtha indgik i Nirvana og blev en Buddha 35 år gammel. Det menes imidlertid, at det først var efter sin død han opnåede tilstanden med den fuldkomne fred, fordi der stadig ville findes en rest af menneskelige urenheder, så længe hans legeme eksisterede.

PĀLI (Sprog)

Dette er sproget som anvendes i Theravāda-buddhismen. De ældste buddhistiske skrifter menes at være skrevet på dette sprog. Da det er en variation af prakrit, en sanskrit-dialekt, er der ikke stor forskel på pāli og sanskrit; Dharma på sanskrit; Dhamma på pāli, Nirvāṇa på sanskrit er Nirvāṇa på pāli. Se: sanskrit.

PĀRAMITĀ (At nå den anden bred)

„At nå den anden bred”, vil sige at komme til Buddhas land ved at følge forskellige buddhistiske forskrifter. Sædvanligvis bliver de seks følgende øvelser betragtet som dem, der bedst hjælper én til at kunne komme fra denne verden med fødsel og død til Erkendelsen: ofringer, god moral, tålmodighed, stræben, koncentration, og ret handlemåde (eller visdom). Den traditionelle japanske HIGAN-uge om foråret og efteråret stammer fra dette buddhistiske begreb.

PRAJÑĀ (Visdom)

En af de seks Pāramitāer. Dette er den mentale funktion, som gør én i stand til at forstå livet rigtigt, og at skelne mellem sandt og falskt. Den som har erhvervet denne egenskab, kaldes en Buddha. Dette er derfor den højeste og mest forfinede visdom, forskellig fra almindelig menneskelig intelligens.

SAMGHA (Den buddhistiske Orden)

Denne består af munke, nonner, og lægfolket. I begyndelsen bestod den blot af munke og nonner, men med fremkomsten af Mahāyāna-buddhismen, blev alle, som forsøger at blive Bodhisattva'er, både lægfolk og munke, betegnet som hørende til ordenen. Sangha er en af buddhismens tre skatte.

SANSKRIT (Sprog)

Sanskrit var det klassiske sprog i oldtidens Indien, og tilhører den indoeuropæiske sproggruppe. Sproget deles i den vediske og klassiske sanskrit. Skrifterne i Mahāyāna-buddhismen blev skrevet på dette sprog, hvis stil kaldes buddhistisk hybrid sanskrit.

SĀMSĀRA (Reinkarnation)

Evig gentagelse af fødsel og død gennem seks illusoriske riger: helvede, sultne djævlé, dyr, Aśura eller kæmpende ånder, mennesker og himlen. Kun ved at nå Erkendelsen, kan man frigøre sig fra disse evige genfødsler. De som når dette stade, kan kaldes Buddhaer.

ŚŪNYATĀ (Ingen substans)

Dette er et af de mest centrale begreber i buddhismen, og betegner, at alt er uden substans. Da alt opstår som følge af en årsag, kan jeg'et ikke have substans. Men man skal ikke tænke for meget på, om ting har substans eller ej. Alle levende væsner er forbundet med hinanden, og det er derfor uforstandigt at fastholde, at en bestemt idé, opfattelse eller ideologi er den eneste sande. Dette er den fundamentale understrøm i Mahāyāna-buddhismens Prajñā-skrifter.

SŪTRA (Skrifter)

Skrifterne om Buddhas lære. Ordet betyder oprindeligt „tråd” og betegner den tråd, som går igennem og holder sammen på de omfattende religiøse og videnskabelige studier. Er en af delene i tripitaka.

THERAVĀDA (De ældres råd, eller HĪNAYĀNA)

Dette er filosofien i den sydlige gren af buddhismen. „Thera” betyder „de ældre”; dette var betegnelsen på en gruppe ældre munke, som var fortalere for en streng overholdelse af reglerne, i modsætning til en gruppe af mere progressive munke, hvis tanker senere udvikledes til Mahāyāna, den nordlige gren af buddhismen.

Denne splittelse siges at havde fundet sted tidligt i buddhismens historie, få århundreder efter Buddhas død, da en progressiv munk, Mahādeva, var fortaler for en friere fortolkning af de buddhistiske regler under de fem kategorier. Dette medførte splittelsen mellem Theravāda og Mahāsāṃghika, som blev til den senere Mahāyāna.

TRIPITAKA (De tre kurve)

Dette er de tre dele af Dharma, de buddhistiske skrifter. Det er Sūtraer, som indeholder Buddhas prædikener; Vinayeer, regler foreskrevet af Buddha; Abhidharmaer, som indholder forskellige kommentarer og fortolkninger af buddhistiske regler. Senere blev også kinesiske og japanske præsters buddhistiske skrifter inkluderet. Se: Dharma.

ĀṄGUTTARA NIKĀYA

Munke! Der findes en person som fødes ind i denne verden for at bringe folk lykke og velstand, en person som fødes af medlidenhed for verden, for at bringe lykke til himmel og jord. Hvem er denne person? Det er en Tathagata, som er en Arahat, én der har opnået den fulde erkendelse, og kun denne person.

Munke! Der er en person hvis manifestation er svær at finde i denne verden. Hvem er det? Det er en Tathagata, som er en Arahat, én der har opnået den fulde erkendelse, og kun denne person.

Munke! Der er en person som det er vanskeligt at finde i denne verden. Hvem er det? Det er en Tathagata, som er en Arahat, én der har opnået den fulde erkendelse, og kun denne person.

Munke! Der er en person hvis død vi begræder mere end andres. Hvilken person er det? Det er en Tathagata, som er en Arahat, én der har opnået den fulde erkendelse, og kun denne person.

Munke! Der er en person, som fødes ind i denne verden, som er enestående og uforlignelig. Hvem er det? Det er en Tathagata, som er en Arahat, én der har opnået den fulde erkendelse, og kun denne person.

Munke! Der er en person, der åbenbarer sig som et stort øje et stærkt lys, og en stærk udstråling. Hvem er denne person? Det er en Tathagata, som er en Arahat, én der har opnået den fulde erkendelse, og kun denne person. (*Āṅguttara Nikāya* 1-13)

OM BUKKYŌ DENDŌ KYŌKAI („ORGANISATIONEN FOR UDBREDELSEN AF BUDDHISMEN”)

Ved en beskrivelse af „Organisationen for udbredelsen af buddhismen” må først og fremmest en forretningsmand, hr. Yehan Numata, grundlæggeren af Mitsutoyo-firmaet, omtales.

Han grundlagde for mere end 40 år siden et firma til fremstilling af præcisionsmåleinstrumenter. Det er hans faste overbevisning, at et firmas succes er afhængig af, om himmel, jord og mennesker er i indbyrdes harmoni, og at det menneskelige sind kun bliver fuldkomment ved at der opstår en koordinering af de tre vigtige egenskaber: visdom, medfølelse og mod.

Det er også hans overbevisning, at det er muligt at skabe fred i verden, hvis menneskers sind bliver fuldkomne, og at denne fuldkommenhed bedst opnås ved at følge Buddhas lære. Derfor har han i mere end 40 år, samtidig med at han har ledet sit firma, arbejdet energisk på at udbrede kendskabet til buddhistisk musik og billedkunst, samt den buddhistiske lære.

I december 1965 etablerede han med egne midler en organisation, som skulle arbejde for udbredelsen af buddhismen, og samtidig bidrage til at skabe fred i verden.

Hvad kan der gøres for at udbrede buddhismen, således at alle mennesker kan glædes ved og modtage Lyset fra Buddhas store visdom og barmhjertighed? Det er denne organisations mål at løse dette problem, og dermed opfylde grundlæggerens ønske.

Organisationen vil derfor på mange forskellige måder forsøge at udbrede kundskabet til Buddhas lære.

Denne bog er resultatet af vore betragtninger over vort lands religionshistorie. Det viste sig, at der praktisk talt ikke fandtes nogen bøger, som forklarer buddhismen, som den blev fortolket i Japan, til trods for, at vi altid har været stolte af vor buddhistiske kultur.

Denne bog vil tjene som åndelig føde for alle, som læser den. Den er fremstillet i et format som gør, at den kan tages med overalt, og således altid berige ens sind.

Selv om denne bog ikke er fuldkommen, føler vi, at vi ved mange personers hjælp, er nået et stykke ad vejen til fremstillingen af en bog som kan tilfredsstille behovet for en korrekt, letfattelig og kompetent introduktion til buddhismen, og vi håber, at bogen vil kunne give praktisk vejledning og være en daglig kilde til inspiration og sandhed.

Det er organisationens ønske, at denne bog vil finde vej til mange hjem, og at så mange mennesker som muligt vil kunne glæde sig over lyset fra Den Store Lærers visdom.

Læsernes kommentarer er altid velkomne. Skriv til „Organisationen for udbredelsen af buddhismen.”

